Ч. 4. Субота 6 (19) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Вибори до ради державної. — Положене Анґлїйців в полудневій Африцї.)

До вчерашного дня вибрано 415 послів із 425, з яких складає ся австрийский парлямент. Остає ще до вибраня двох послів з віденьскої палати торговельної і вісьмох послів з куриї більшої посїлости Австриї долїшної. Доси вибрані посли дїлять ся на слїдуючі клюби і сторонництва. Вибрано: 36 членів нїмецкого сторонництва поступового, 46 членів нїмецкого сторонництва народового, 23 членів вірноконституцийної більшої посїлости, 4 нїмецко-вільнодумних диких, 1 члена нїмецкого союза хлопского, 21 шенерериянців, 22 антисемітів, 23 членів нїмецкого сторонництва католицко-народового, 2 нїмецких клерикалів, 3 клерикальних диких, 4 членів нїмецко-католицкого центрум, 10 социялїстів, 19 Італїянців, 19 ческих консервативних з більшої посїлости, 3 членів партиї моравскої, 53 Молодочехів, 5 ческих аґраристів, 5 ческо-народних робітників, 2 ческих клерикалів, 61 членів польского Кола, 9 членів польских народних сторонництв, 1 польского радикала, 10 Русинів, 6 членів буковиньского клюбу, 15 Словинців, 10 Хорватів і 2 Сербів. — Як з того видко, збільшило ся значно число радикальних Нїмців (шенерериянців), котрих в попереднім парляментї було всего 6, а тепер аж 21; скріпило ся також нїмецке сторонництво народне і Коло польске, а зменшили ся ряди антисемітів, социялїстів і Молодочехів, хоч всїх ческих послів єсть і тепер 87, так як було давнїйше.

Звістний анґлїйский полїтик Лябушер так представив в часописи Truth правдиве положене Анґлїйців в полудневій Африцї: „Ми займили Преторию. Ми нераз тїшили ся, що війна скінчена, між тим єї конець так далеко, що єго може добачити хиба око судьби. Навіть „уітлендери“, за котрих ми кров проливаємо і наші скарби нищимо, протестують против війни, бо она їх нищить. Більшість населеня в Капляндї з трудом можна удержати від прилученя до неприятеля. Цїла полуднева Африка в ворохобни. На місце закона в многих місцевостях заведено войсковий суд. Тих 40.000 вояків, котрі мали зломити кождий опір, наросли до 200.000 людий. До 14.000 з них убито, звиж 30.000 ранено. Тепер ми просимо кольонїї, щоби присылали войско, ми подвоюємо і потроюємо платню охотників, щоби їх притягнути. Наші видатки виносять вже більше як 100 мілїонів фунтів (2400 мілїонів корон). Ми мало довідуємо ся, що в Африцї дїє ся, хиба, що кождого тиждня видаємо до 2 мілїонів фунтів і читаємо спис нових убитих.

Ще лїпше характеризує положенє Анґлїйців в Африцї їх теперішне поведене. Коли поверх чвертьмілїонова армія не могла зломити опору Бурів в отвертім і честнім бою, зачав Кіченер намагати варварством: палив фарми і нищив маєток всїх Бурів, менша о те, чи властителї фарм брали ще участь в війнї, чи нї; жінки, дїти і взагалї всїх членів родин тих Бурів, що лишили ся при своїх командах, інтернував майже голих в містах, де панує брак всего, що найпотрібнїйше до житя; цїлий Трансваль і Оранїю перемінив в одну велику купу попелу. Таке поступованє, замість зломити Бурів, зробило їх ще завзятїйшими. Одні не мали вже що стратити, другі загоріли жаждою пімсти. Такі люди ідуть слїпо на найбільшу небезпечність і не перебирають нї в плянах нї в средствах. Бури доконали сего, чого до недавна ніхто був би не сподївав ся. Своїм нападом на Каплянд змінили Бури ситуацию о стілько, що доси боронили своєї землї перед Анґлїйцями, а тепер Анґлїйцї суть змушені боронити своїх посїлостий перед Бурами. Кіченер велїв вже забрати війска з всїх місцевостий, що не лежать здовж зелїзничих шляхів і збирає всю армію в цїли оборони тих шляхів. Бачучи, що оружием анї підкупством — котрим Анґлїйцї зразу також намагали — не богато вдїє, зачав просити. За єго заходом утворив ся комітет, зложений з вичначнїйших Бурів, котрий мав Девета і инших командантів переконати, що дальший їх опір нїнащо їм не придасть ся, бо Анґлїя від підбою обох републик не відступить. Тимчасом послїдні успіхи в Капляндї так піднесли духа Бурів, шо Кіченер зі своїм мировим комітетом лише скомпромітував ся. Коли комітет явив ся з своїми предложенями у Девета, Девет велїв одного комітетового розстріляти а инших висїчи різками. Мимо того Анґлїйцї ще роблять заходи в тім напрямі. З Капштадту доносять, що Кіченер звернув ся до пробуваючого тепер в Монахові Гофмайра з просьбою, аби поїхав до Африки і переконував Бурів, що їх опір не має найменших виглядів на успіх.

---

4)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Мореплавець успокоїв ся, хоч погляди єго принципала не переконали єго. Ну, добре — забурмотїв він — іду собі, нехай і так буде, не потреба о тім дальше й балакати. То Ваша річ пускати зігнилі кораблї на море а менї даєте можність не за дармо виставляти ся на небезпечність. Оттак і я вдоволений і Ви вдоволені також, нехай і так буде.

— Так добре. Може ще напєте ся руму?

— Нї, анї капельки.

— Чому нї?

— Бо хочу мати трохи ясну голову, коли говорю з Вами, пане Джірдльстон. Поза Вашою конторою можу Вам служити, але я не хочу рівночасно робити угоду і запаморочувати ся. Отже коли маю знов вибирати ся?

— Коли набір з корабля запряче ся і набере ся нового. За три тижднї або за місяць. Я думаю, що Спендер верне вже тогди з „Дївчиною з Атин“.

— Скоро що не приключить ся в дорозї — сказав капітан Гамільтон Міґс і подивив ся байдужно. — Він був в Сієра Леоне, коли ми вертали попри побереже. Я не міг там причалити, бо тоті злодюги виробили собі повновласть против мене, за то, що я стрілив до якогось мурина.

— То було безбожне дїло, дїйстно дуже несправедливо — сказав купець поважно. — Ви повинні мати на оцї інтереси фірми. Ми не можемо того терпіти, щоби в такий спосіб добрий порт був замкнений для нашої фірми. Чи они передали Вам ту повновласть?

— Якийсь инший мурин приніс єї на корабель

— А Ви єї читали?

— Нї; я кинув єї у воду.

— А щож стало ся з мурином?

— Ну — сказав мурин, вишкіривши зуби — коли я ту мазанину кидав у воду, то він держав єї в руцї. Таким способом, бачите, і він пішов у воду. Я тогди витягнув якор і поплив дальше.

— А там суть жеруни?

— Може який знайде ся.

— Дїйстно, Міґс — сказав купець — Ви мусите старати ся запанувати над своїми грішними пристрастями. Ви согрішили против пятої заповіди божої і замкнули „Чорному Орлови“ торговлю з Фрітавном.

— Она не була й сотика варта — відповів мореплавець. Я би впрочім не дав й дудка за яку небудь з британских осель. Дайте менї правдивих нїґрів, людий, що не знають нїчого о законах або цивілїзациї та о такім дрантю. З ними я вже дам собі раду.

— Я то вже нераз дивував ся, як Ви то робите — сказав Джірдльстон зацікавлений. — Вам удає ся призбирати й цїлий набір там, де найпильнїйший і найлїпший чоловік може ледве міх оріхів роздобути. Як Ви то робите?

— То би неодин хотїв знати — відповів на то Міґс, прижмуривши очи, як би хотїв тим показати свою здібність.

— Хибаж то яка тайна?

— Ну для Вас то нїяка тайна, бо Ви не мореплавець, і длятого то байдуже, чи Ви знаєте, чи нї. — Я не хотїв би лиш, щоби й другі могли так само робити.

— Отже що то такого?

— Зараз Вам скажу — відповів Міґс. — Він ставав очевидно щораз веселїйший, а очи єму сьвітили ся, коли він розповідав о своїх дїлах. — Я запиваю ся з ними. От і спосіб, як я то роблю.

— А бо то правда!

— Аби-сте знали, так робить ся. Мій Боже, коли придуть тоті аристократичні торговцї з цертифікатами першої кляси, то они возять ся з начальниками племен і говорять з ними та роблять так, як би мали дїло з якимсь хіньским цісарем, а тогди нема з того нїчого. Коли же влїзу помежи тих людий, то я їх скличу всїх разом до каюти, голих і чорних, так як они ходять і мимо того, що від них страшно воняє. Тогди давай руму і пускай

Новинки.

Львів дня 18 січня 1901.

— **Інтронїзация Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого.** У вчерашних своїх промовах на привитї о. митрата Білецкого на двірци зелїзничім і в церкві, дякував Впреосьвященний насамперед за сердечне повитанє, а відтак поздоровивши капітулу, духовеньство і сьвітских зазначив, що обіймаючи заряд архиепархії львівскої має лиш одно бажанє і одну мету, а то: добро церкви і народу. В тих єго змаганях повиннї підпирати єго всї, як духовеньство так і сьвіткі і заєдно повинна бути між архипастирем, а вірними тїсна духова звязь. Обіймаючи провід архиепархії, знає що бере на себе тяжкий і трудний обовязок, але має надію, що найде підпору в народї. Підниє торжество хвилї і обіцяв совістно і вірно виповнити свій обовязок. — Вечером відбув ся у Впреосьв. Митрополита обід, в котрім взяло участь кількадесять осіб з кругів сьвітских і духовних. Нинї по годинї 12-ій розпочали ся представленя поодиноких осіб і представителїв товариств.

— **Пращанє Митрополита рускими товариствами в Станиславові.** До „Дїла“ пишуть з Станиславова: В понедїлок 14-го с. м. яко в день нашого Нового року явились у Єго Впреосьвященьства, Митрополита Андрея гр. Шептицкого представителї усїх тутешних руских товариств, щоби зложити єму желаня а при тім попращати єго. В імени представителїв усїх товариств промовив радник Каранович. Згадавши коротко про сумну і невідрадну минувшину руско-українського народу до кінця XIX. столїтя, висказав надію, що з настанем нового столїтя настане й лучша доля для нашого народу, що він двигнесь з дотеперішного занепаду і забутя, а надію тую побільшає обставина, що як-раз з настанем сего нового столїтя засяде яко керманич на владичім престолї у Львові Впреосьвященний Андрей. Задача, що чекає єго, вельми велика і важна, то-ж бесїдник в імени всїх Русинів желає до сповненя її найлучшого успіху в усїх змаганях, здоровля і многих лїт. — У відповіди на ті слова Впреосьвященний висказав в гарній, ядерній і цьвітучій руско-українській мові, що він добре пізнав долю руско-українського народу; наглядно пересьвідчив ся, що нарід наш дійстно в забутю і невідраднім положеню, на що зложили ся всїлякі обставини. Одначож з другого боку пізнав, що наш нарід ще непережитий, нездеґенерований, як декотрі нинї культурнїйші народи західні, але нарід сьвіжий, повний живучих сил, і сся обставина дає як-раз запоруку, що наш нарід має перед собою велику будучність. Він дякує за щирі желаня і висказує повну надію, що спільними силами, в згодї і єдности удасть ся нам нарід наш двигнути з єго дотеперішного невідрадного положеня, довести єго до красної будучини і дочекатись тої хвилї, що нарід наш стане на становиску, яке єму належить ся між иншими народами.

— **Курс для писарів громадских** третий з ряду буде відкритий при Видїлї краєвім з днем 17 цьвітня. Кандидати мають зголошувати ся за посередництвом своїх видїлів повітових.

— **Належитість за обіди для вояків.** Мінїстерство оборони краєвої в порозуміню з мінїстерством війни установило на основі §. 51 закона з 11 червня 1879 В. з. д. ч. 93 належитість за обіди, яку має виплачувати військова каса в Галичинї від 1-ого січня до кінця грудня с. р. в часї переходу війск: від заступника офіцира до рядового 51 сот. у Львові, 48 сот. в Кракові, а 35 сот. в других переходових стациях.

— **Прогулька бальоном.** З Перемишля доносять, що дня 11 січня с. р. поручник Шрімпф, з тамошного військового відділу бальонового і др. Валентин, член метеорольоґічного інститута віденьского, урядили воздушну подорож. Бальон пущено в Гірку о 8 год. рано, коли тепломір показував — 22° Ц. На висотї 1.200 метрів тепломір показував ± 0, на 1.500 м. було + 3° Ц., а на найвисшій височинї злету показував тепломір — 8.2° Ц. Бальон спустив ся долїв по 11 годинї в Гутисках Пенадівских.

— **Вечерок з танцями** на дохід убогої молодежи „Рускої бурси“ в Бережанах відбуде ся в недїлю дня 3 лютого 1901. Вступ від особи 2 кор. Убори вечеркові. Добродїйні датки з вдячностию приймає ся. Початок о годинї 8 вечером.

— **Львівскі мантії.** Вже від довшого часу крутив ся по Львові якийсь мантій, котрий у фляшках з підробленою етикетою продавав всїлякі нїби то найзнаменитші вина, коняки і горівки, походячі, як то він вмавляв в людий із склепів, котрі побанкротували і мусїли свій товар продавати на лїцитациї. Знайшли ся такі, що повірили мантїєви і купили у него одну, дві фляшки вина, горівки або коняку; але й зараз, хоч вже за пізно, переконали ся, що у фляшцї була найпростїйша бовтанка не варта й кількох крейцарів. Отже той мантій зайшов вчера до дирекциї почт, забувши очевидно, що там вже раз продав фляшку „правдивої Бенедиктинки“ і приніс знову свою горівку на продаж. Повідомлена о тім полїция арештувала мантїя, котрий називає ся Штерцер. — Другий мантій спекулює знов на польский патріотизм, показує якісь, розуміє ся, фальшиві папери на доказ, що брав участь в „борбі за вітчину“, і вишукавши собі добру нагоду, краде, що єму попаде ся в руки. Так явив ся він вчера в інститутї ім. Оссолїньских і украв там п. Волод. Б. гебанову палицю зі срібною головкою вартости 40 К. та продав зараз в якімсь шинку слузї Семенюкови за 1 К. 20 с. Портиєр ще в пору кинув ся за злодїєм і зловив єго та віддав до полїциї. Єсть то якийсь Василь Канон, мужчина пятьдесять кількалїтний, чоловік мало коли тверезий, з довгою шпакуватою бородою. — Наконець крутить ся і якась мантїйка, що представляє ся за учительку з Остривчика коло Красного, Анну Ядвигу Рацїборску і натягає всїляких ремісників та промисловців, котрим обіцює роботу у властителя Остривчика п. Казим. Яворского. Жертвою її мантїйства стали ся механїк Домічек і столяр Філевич.

— **Злодїйска відвага.** В оригінальний і дуже небезпечний спосіб утекло в Дрезднї з полїцийного арешту на четвертім поверсї, чотирох злодїїв: робітник Вольф, муляр Шмідт, кельнер Вебер і коваль Скель. Они видобули з печи штабу зелїзну, вирвали нею дошки помосту в своїй кели, зробили діру в стели під собою і так дістали ся до відділу канцелярийного, де порозбивали всї столи, шукаючи за грішми. Відтак скрутили з ручників шнур і спустили ся по дротї від громозводу на землю і повтїкали. — Далеко лекше було видобути ся сїмом львівским злодїям з міского арешту. Они мабуть вівторок в ночи взяли ся до „роботи“ і вибили діру в стїнї арешту, видобули ся звідси до прилягаючого будинку дирекциї зелїзниць державних (sic: дер-)

фляшку з рук до рук. Тогди ім, бачите, розвяжуть ся зараз язики, і коли я лежу собі спокійно, знаю зараз, де що можна виторгувати. А коли вже знаю, де що можна роздобути, то хиба би якийсь чорт влїз менї в дорогу, щоби я того не дістав. А тогди они дають ся охотно туманити та ще й намятають на мене, бо я добре з ними обходив ся.

— Знаменитий плян, Міґсе — величавий плян! — відозвав ся старший спільник. — З Вас неоцїнений слуга.

— Але я розбалакав ся — сказав капітан встаючи з крісла — а менї таки вже добре висхло в горлї. Я не від того, щоби запивати ся з начальниками муринів, але аби мене так по тій правдї чорт взяв, коли я — він тут замовк а усьміх єго принципала показав єму, що той зрозумів єго компліменти.

— Скажіть же менї — говорив він дальше тручаючи свого принципала ліктем — як би ми послїдним разом були потонули, то менї здає ся, що Ваш рахунок не був би вповнї згоджував ся — чи як?

— Як то?

— Ну, ми були обезпечені, коли вибирали ся в дорогу. Якесь нещастє могло Вам нагнати тисячі до кишенї, я то знаю дуже добре. Але тепер менї здає ся, що набір більше варт як асекурация і Ви були би стратили, як би ми були розбили ся. Може ні? Отже Ви були би переспекулювали ся, що?

— Ми, бачите, мусимо ризикувати — сказав купець поважно.

— Бувайтеж здорові, пане — сказав капітан поквапно. — Коли Вам буде чого потреба, то можете мене знайти під „Золотим Когутом“.

Коли він вийшов з комори, вернув Езра назад до свого батька.

— Дивний чоловічиско — сказав він показуючи головою в ту сторону, куди Міґсе пішов. — Я чув, що він ревів як той віл, і длятого уважав за потрібне підслухувати, що він говорить. Але мимо того всего з него добрий слуга.

— З него вже також зробив ся дикий — сказав батько. — Він навіть між ними як би між своїми. Длятого й може так легко дати собі з ними раду.

— Та й підсонє, здаєсь, не богато єму шкодить.

— Єго тїлу не шкодить, але єго души, Езро! Але вернїм до дїла. Піди до аґента асекурацийного і заплати премію за „Чорного Орла“. Коли дасть ся, то підвисши полїцу; але осторожно, Езро, і з розвагою. Корабель вибере ся в дорогу більше менше в часї рівноденьства, коли бувають бурі. Як би тогди мало щось стати ся, то було би не зле, як би фірма при тім не потерпіла.

Глава друга.

Единбурґский університет може хиба лиш в трохи злобнім жартї називати ся Alma mater [1]) своїх студентів. Коли она взагалї матїрю, то на всякий случай она дуже геройскої і спартаньскої вдачі і укриває свою матїрну прихильність з незвичайним успіхом. Одинокі ознаки, які можуть заінтересувати, і з якими она виступає супротив кождого питомця, показують ся при тих нерідких нагодах, коли она відзиває ся до їх мошонки. Аж дивно тогди, як тота стара квочка дуже пильно числить свої курятка і як точно доставляє она свої жаданя кождому з тих тисячів в державі, котрі мимо того, що она їх занедбує, держать ся з нїжною прихильностию своєї старої високої школи. Вже в її поверховности лежить якась символїка; потяжка і масивна, сіра і страшна, нїгде анї якогось стовпа або зображеня, котрі би могли переломити одностайність її величезних камінних мурів. Она учена, она практична та й пожиточна. Але в нїй лиш дуже мало якихсь мрій або романтики, а під тим взглядом, що правда, годить ся она для духа народу, котрого єсть наймолодшим але й найбільше цвитучим розсадником просьвіти.

Молодець, що поступає на англїйский університет, входить лиш до трохи більшої і більше ученої школи, як перед тим. Коли він був перед тим в Гарро або Ітон [2]), то житє, яким він там жив в найвисших клясах, ріжнить ся лиш мало від того, яке єго дожидає на лавках Оксфорду або Кембрідж. Тут суть поміщеня, в котрих мешкали перед ним цїлі поколїня студентів і в котрих так само многі будуть по нїм мешкати. Там пильнують єго віри і ожидають напевно, що він буде в колеґії так само вести ся як і в церкві. О назначеній порі мусить бути дома. Коли би він не вів ся так як потреба, то окремі урядники записують єго і доносять о тім старшинї, а закон карний висить постійно над єго головою. Але за то єго університет дуже пильно ним інтересує ся. Розпещує єго, коли він пильнує ся. Єго ждуть нагороди і ноти, за котрі дістає харч та множество грубих стипендий, скоро лиш хоче старати ся о них.

На шкотскім університетї того всего нема. Там молоденький ученик платить свій фунт штерлїнґів і єсть вже студентом. Він може тогди робити, що єму сподобає ся. В означених годинах суть виклади, на котрі він може ходити, коли має охоту. А не має охоти, то й не ходить а університет не змушує єго до того. Що до єго віри, то університетови байдуже про то; нехай покланяє ся й сонцю або

---

[1]) Alma mater (лат. „кормляча мати“ — так називали римскі поети богиню Кібелю, матїр богів. Від того пішла й назва університетів, даючих духову поживу.

[2]) Гарро (Harrow) і Ітон (Eton), славні англїйскі інтернати або колеґії.

жавних і щезли на свободі. Втікачі називають ся: Гайль Франц, Волод. Березовский, Іван Петрус, Стан. Дембовский, Адольф Ґрінер, Яков Зайфер і Йосиф Домінік.

— **Скарб з гарему.** Дурні не переводять ся на сьвіті і дають ся дуже легко зловити на зручно видуману байку, як ось показує слідуюча істория: Перед кількома місяцями приїхав до Брукселї якийсь молодий Італїянець, котрий поробив зараз знакомости з найбогатшими людьми в бельґійскій столици, а то, що він знав її розповідав, було таке дивне, що розумному чоловікови певно не хотілось би й слухати. Він казав, що знав недалеко Каїра в Єгипті таке місце, на котрім есть закопана велика скриня з множеством всїляких дорогих каменїв та всїляких дорогоцїнностий, котрі походять з крадежі, доконаної в гаремі у одного із найбогатших пашів, а котрі представляють вартість що найменше пів мілїона. Щоби ту скриню видобути звідтам, треба трохи терпеливости, ну, тай трохи дрібних, оттак яких 10.000 франків. Позаяк тота скриня закопана в такім місци, де як день так ніч стоїть варта, то треба би богато бакшішів (лапового), щоби вартівників поробити слїпими і глухими. Італїянець був так певний сеї справи, що навіть обовязав ся письменно звернути за тих 10.000 франків аж 100.000. Межи многими, котрі не вірили Італїянцеви, знайшло ся преці двох, що повірили, особливо для того, що їм заімпонувало письменне зобовязанє. Якийсь фабрикант Ф. і урядник в службі якогось князя з королївскої родини Б. зважили ся приступити до спілки з Італїянцем. Італїянець дістав потрібні гроші і поїхав зі своєю добичею — та й може вже більше не вернув! То був би трохи за звичайний спосіб, практикований у дурисьвітів. За то насців одного дня лист до Брукселї з повідомленем, що наш Італїянець, вертаючи з Єгипту до Бельгії, помер скоропостижно в дорозї. Чи він віз і скриню зі скарбами, о тім в листї не було згадки. Та й на що? Мантїй, витуманивши від легковірних 10.000 франків, пішов з ними в сьвіт гуляти.

— **Злочин перед смертию.** Михайло Мацусь зі Старих Богородчан занедужавши перед двома недїлями, спросив родину і сусідів, аби з ними попращати ся, бо, як казав, хоче умирати. Зійшлись отже сусіди, а що Мацусь якось не спішив ся умирати, забавляли ся грою в карти. Щастє в грі відступило сина Мацуся, бо зіграв ся „до сорочки“, а се так озлобило старого Мацуся, що підніс ся із смертельної постелі, пірвав сокиру і ударив нею так сильно сусіда в шию, що відтяв єму голову. По арештованю старий був цілком спокійний і сказав, що він лише „скалїчив“ сусіда, бо той „обіграв его сина до крейцаря“. Лїкарі заявили, що Мацусь збожеволів (dementia senilis). В ночи на 10-го с. м. помер старий в арештї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 18 січня. Цїсар надав румуньскому президентови міністрів Карпови великий хрест ордеру Леопольда.

Відень 18 січня. Президент міністрів др. Кербер конферував сими днями з мужами політичними, між иншими з пп. Зачком, Перґельтом і Ґросом.

Берлин 18 січня. З Софії доносять, що президент міністрів Іванчов з цїлим кабінетом має подати ся до димісиї.

Льондон 18 січня. Доносять з Матієсфонтен, в Капляндї: Около 100 Бурів займило місто Сутерлянд, попереривали телеґрафічні дроти і зрабували доми. Получене з містом перерване.

Льондон 18 січня. Lloyd одержав депешу, що анґлїйский корабель воєнний „Сибілля“ розбив ся в заливі Лємбертс. Залогу виратовано.

поставить собі на печи якого боввана. Може мешкати, де єму подобає ся, вертати домів коли хоче, та робити що хоче, щоби лиш трохи в своїх академічних кругах прилично поводив ся. Він під кождим взглядом есть своїм власним паном. Від часу до часу відбувають ся й іспити, до котрих він може приступати або й ні, як єго воля. Університет есть великою машиною без чувства, котра з одного боку приймає гурму костистих, вигнавших ся в гору молодців, а з другогого боку випускає учених богословів, бистроумних правників та зручних медиків. З кождої тисячки сирого материялу виходить з другого боку ледви яких шість сот. Прочі по якімсь часї ідуть марно.

Добрі і злі сторони тої шкотскої системи лежать ясно як на долони. Неодин молодець лишений сам собі в містї, де зовсім не дивлять ся на строгість обичаїв, марнує ся вже в самім початку своєї гонитьби житя і не двигне ся вже ніколи. Многі не роблять нічого лиш запивають ся, підчас коли другі розтративши тяжко заощаджений гріш покидають університет не научивши ся нічого як лиш пороків. Але ті, що видержали відважно і котрим добрий дух не дав зійти з простої дороги, перейшли школу, котра добра для їх житя. Они зложили іспити і показали, що не легкодухи. Они набрали довіря до себе і своїх сил, та стали людьми, що годять ся для сьвіта, підчас коли їх товариші в Анґлїї стали за той час лиш дорослими школярями.

Високо в горі на третім поверсї дому при улици Гав мешкав Тома Дінедаль і приготовляв ся до іспиту. Він займав дві комнати, одну в котрій спав і другу, котра студеньским звичаєм служила єму за комнату до науки, за столову і гостинну. Стіл під стїною з розгойданими ногами і чотири розгойдані крісла і стара як сьвіт софа творили цїлу знадобу з виїмкою круглого маґаґонового стола, на котрім були порозкидані зошити з викладами та всїлякі папери. Над комином висїло зеркало занечищене мухами а в нім множество позапиханих карт і всїляких паперцїв з потатками, а з кождого боку стояв поставець на люльки. На самій середині стола були порозкладані наукові книжки, як ось „Наука о костях“ та „Анатомія“ а крім того порозрізувана на части людска голова. По одній сторонї малого коминка стояли кости з людских ніг, по другій два ракіри, два борбничі коші до убираня на голову і пара рукавиць до боксованя. На поличці в нижи були знов всїлякі книжки з повістями, значно більше зужиті як книжки наукові. Над столом висїла в рамах фотоґрафія пятнайцятьох единбурґских грачів в ніжну пилку, а напротив менша фотоґрафія самого Дінсдаля. На конзолї під нею стояла срібна чаша, котру він дістав був в нагороду при якійсь спортовій забаві.

Оттак виглядала комната студента того дня, о котрім бесїда, поминувши то, що в широкім кріслї в кутї сидів сам панич з короткою деревляною люлькою в зубах і з витягненими ногами, котрі спер аж на край стола.

— Дивно би менї було, як би Джек Ґаравей вже був готов! — сказав він сам до себе і поклав на бік ґазету, котру читав! — То вже майже одинайцята година.

Позїваючи встав він, взяв погрібач від печи, станув на крісло і пукнув ним три рази в стелю. Три глухі тупнотя ногою відповіли єму з комнати понад ним. Дінедаль зліз знову і почав поволи здоймати з себе сурдут і камизельку.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 12/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а в Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).